

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput X. De Marytrio Cilice; Et de translatione reliquiarum Pauli
Confessoris, & Meletii Antiocheni.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

A

Κεφ. ι.

CAPUT X.

*De Martyrio Cilice, Et de translatione reli-
quiarum Pauli Confessoris, & Mele-
tii Antiocheni.*

Nectarius vero, Cyriaco Adano-
rum Episcopo præceptore usus,
sacerdotale officium condidit. Dio-
dorum enim Tarsensem Episcopum roga-
verat, ut iste aliquamdiu secum maner-
et. Sed & alios multos Cilicas pellexit
ut secum morarentur, atque inter cæte-
ros Martyrium. Quem cum familiarem
haberet ac medicum, & omnium quæ in
juventute deliquerat conscium, diaco-
num ordinare cogitabat. Sed Marty-
rius nequaquam id fieri passus est, indi-
gnum se Divino ministerio esse affir-
mans, ipsumque Nectarium antea cæ vi-
tæ suæ testem esse jubens. Cui Nectarius:
annon ego, inquit, qui nunc sacerdos
sum, meam retro vitam multo quàm tu,
negligentius traduxi, sicut tu ipse testa-
ri potes, qui intemperantiæ meæ sæpius
ministrasti. Ille subjiciens: at tu, in-
quit, o beate, percepto recens baptismo
mundatus es, & post baptismum sacer-
dotium accepisti. Horum vero utrum-
que ad expianda peccata, lege divina
constitutum est. Ac mihi quidem vi-
deris ipse ab infantibus recens natis nil
differre. Ego vero qui jam pridem sa-
crum baptismum consecutus sum, in ea-
dem qua prius vivendi ratione perseve-
ravi. Atque hic quidem hujusmodi
causam allegans, ordinationem detre-
ctavit. Ego vero eum ob istam recusa-
tionem magnopere laudo, atque idcir-
co huic historiæ illum inserui. Porro
Imperator, cum de iis quæ Paulo quon-
dam Constantinopolis Episcopo acci-
derant, certior factus esset, corpus ejus
transferendum curavit, & in Eccle-
sia sepelivit, quam Macedonius ejus per-
secutor ædificaverat, & quæ hæcenus
ipsius vocabulo insignita est, ædes ma-
xima atque illustrissima. Quæ causa est
ut multi veritatem rei ignorantes, ac
præsertim mulieres, & quamplurimi ex
plebe, Paulum Apostolum illic condi-
tum esse suspicentur. Per idem tem-
pus Meletij cadaver Antiochiam depor-
tatum, & juxta loculum Babylæ marty-
ris depositum est. Ajunt porro, per to-
tam viam publicam ex Imperatoris jussu,

Περὶ μαρτυρίου Φιλίκο, ἡ ἀπὸ τῆς ἀνακομιδῆς τῆς λείψανων τοῦ ἁγίου παύλου τῆ ὁμολογητοῦ, ἡ μιλίτιου ἀντιοχείας.

Νεκλάριος ὁ, ὑπὸ διδασκάλῳ κυριακῷ
τῷ ἐπισκόπῳ ἀδάνων, τὴν ἱερατικὴν
τάξιν ἐμάθη. Τέτον γὰρ ἀπὸ συζη-
δαι ἐπί πνα χρόνον, ἤτησε διόδωρον τὸν
ταρσέων ἐπίσκοπον, προτρέψασθαι ἑαυτὸν
λῆς κίλικας ἀπὸ σκεῖναι, καὶ μαρτυροῦ-
ν ἐπιήδειον ἱατρὸν ἔχων καὶ σωίσασθαι τῷ
ἐν νεότητι ἡμαρτημένων ἀπὸ, διάκονοι χρο-
ροσὸν ἐβελδύει. ἡ μὴν ἡνεσχεῖο μαρτυ-
ριος, ἀνάξιον αὐτὸν εἶναι θείας διακονίας
ἰσχυρίζομενος, καὶ τῷ ἀπὸ βεβημένων
αὐτὸν νεκλάριον μαρτυροῦσαι ποιεῖν. καὶ
νεκλάριος, ἡ ὁκ ἐγὼ, ἔφη, ὁ νῦν ἱερεὺς, ἀμι-
λέσερόν σε πολλῶ τὸν πρὸς θεῷ διεβήτω βίαι,
ὡς ἔ αὐτὸς μαρτυρεῖς, πολλὰς δια-
νησάμενος ταῖς πολλαῖς ἐμαῖς ἀκαθαρ-
σίαις. ὁ δὲ, ἀλλὰ σὺ ὁ μακάριε, ἡπαλάσθαι
ἔφη, ἐναγχῶ βαπτισθεὶς καθάρσασθαι, καὶ
ἐπὶ τέτῳ ἱερωστικῆς ἡζῆσαι ἀμφοτέρω
δὲ καθάρσια ἡμαρτημάτων τὸ θεῖον ἐπιμα-
θήσει. καὶ μοι δοκῶ, ἔδεν διαφέρει τῶν
δελιτόκων βρεφῶν ἐγὼ δὲ παλαιτῆς θείας
βαπτισθεὶς μέλαχων, τῇ αὐτῇ διετέλεσα
βίωσθαι χρόνον. ἡ ὁ μὲν τοιαύτῃ λέγων, ἔφη
ἡσέση τὴν χειροτονίαν ἐγὼ δὲ ἔ τῆς ἡρω-
στικῆς ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, ἡ διατέτο, μέ-
ρος ἐποισάμενος αὐτὸν ταύτης τῆς γρα-
φῆς. ὁ δὲ βασιλεὺς μαθὼν τὰ συμβαῖναι
παύλῳ τῷ κωνσταντινουπόλεως ἐπισκόπῳ
χρημένῳ, μελεκόμισεν αὐτὸ τὸ σῶμα, καὶ
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐθαψεν, ἡν ἡποδομισε μα-
κεδόνιος ὁ ἐπέβλεύσας αὐτῷ. εἰσέτι τὸ
ἐπώνυμός ἐστι αὐτῷ, μέγιστος ὡς ἐπι-
μότατος ὁ ναὸς ἔσται. ὁ ἡ πολλὰς ἀγνοή-
τας τὴν ἀλήθειαν, ἡπονοεῖν ποιεῖ παύλου
τὸν ἀπόστολον ἐνθάδε κείσθαι, μάλιστα δὲ καὶ
τὰς γυναῖκας, καὶ τὴν δὲ ἡμεῖς ὄντας πλείους
δὲ τέτον τὸν χρόνον, ἡ τὸ μελεῖται λείψανον
ἐνομιδῆσαι ἀντιόχειαν, καὶ ἀπὸ τῆν ἐπι-
κην βαβύλα τῷ μαρτυροῦσαι ἐτάθη λέγει
δὲ δια πάσης τῆς λεωφόρου καὶ βασιλικῆς

πρὸς αἰγύπτου, ἐν ἵσ τευχῶν εἰς τὰς πόλεις εἰς-
δεχθῆναι, ὡς τὸ νομοθετικὸν ῥωμαίοις,
ἀμφοτέρων τε ὑπὸ ψαλμοῦ τῆς ἐν
ἐκάστῳ τόπῳ πρῶτον, ἕως ἀνλιοχίας δια-
κομιθῆναι.

A cadaver illud intra urbes receptum fuisse, prater morem institutumque Romanorum: & psalmorum cantibus per singula loca alternatim exceptum, honorifice Antiochiam usque deductum fuisse.

Κεφ. ια΄.

πρὸ τῆς χειροτονίας φλαβιανῶν Ἐπισκόπων ἀντιοχίας, καὶ τῶν
ἐπὶ ταύτῃ συμβάντων ἕως τὸν ὄρκον.

CAPUT XI.

De ordinatione Flaviani Antiochenfis Episcopi, & de his qua propter jusjurandum acciderunt.

ΚΑὶ μελέπθῃ μὲν τοιαύτῃ ἐξιώθη τα-
φῆς· χειροτονεῖται δὲ ἀντὶ αὐτοῦ φλα-
βιανὸς ὡς αὐτὸν δοθέντας ὄρκους ἐπιγρῶ-
των τῶ βίῳ ἑσθῆν· ἐκ τῆς δὲ μεγίστης
πάλιν ταραχῆς τὴν ἀνλιοχίαν ἐκκλησίαν
ἐπέλαβε· καὶ πλείστοι σφᾶς ἀπέσχισαν τῆς
πρὸς φλαβιανὸν κοινωνίας, καὶ ὑπὸ παυλί-
νου ἰδία ἐκκλησίαζον· διεφέρετο δὲ τῆς
χάριτος πρὸς ἀλλήλους καὶ αὐτοὶ ἱερεῖς· καὶ
αἰγύπτιοι μὲν, ἔδραβιοὶ καὶ κύπριοι, ὡς ἐπὶ
ἠδικημένῳ παυλίῳ ἠγανάκτεον· σύρροι δὲ,
καπαδοκῶν καὶ φοίνικες, ἀρμενίων τε καὶ
καππαδοκῶν καὶ γαλατῶν, καὶ τῶν πρὸς τῷ
πύθῳ οἱ πλείους, τὰ φλαβιανῶν ἐφρόνεον· ἔχ-
ηκιστα δὲ ἐχάλεπαυεν ὁ ῥωμαίων ἐπίσκοπος,
καὶ πάντες οἱ πρὸς ἐσπέρην ἱερεῖς· καὶ παυ-
λίῳ μὲν ὡς Ἐπισκόπῳ ἀνλιοχίας τὰς συνή-
θεις ἐγράφων Ἐπιστολάς, ἅς συνοδικὰς κα-
λεῖσσι πρὸς τὸ φλαβιανὸν σιωπῆν ἠγόν· ἔδυν
ἀμφοτέρω διόδωρον τὸν ταρσῆ, καὶ ἀκάκιον τὸν
βερουσίας, ἔδυν αὐτῶν χειροτονήσαντας, ἐν αἰ-
πία ἐποιεῖν, καὶ ἀκοινωνήτας εἶχον· ὡς ἐπὶ τὰ
πρὸ τῆς τῶν διαγνώμης, ἐγράψαν αὐτοῖ τε ἔ-
γραβιανὸς ὁ βασιλεὺς, συγκαλεθῆναι εἰς τὴν
δύσιν ἕδυν διὰ τὴν ἀνατολῆς Ἐπισκόπους.

AC Meletius quidem hujusmodi sepulturam est consecutus. Flavianus vero ejus loco ordinatus est, contra jurisjurandi fidem. Nam Paulinus adhuc superstes erat. Qua ex re ingens perturbatio Antiocheniem Ecclesiam iterum occupavit: & plurimi se à communione Flaviani sejunxerunt, ac seorsum sub Paulino collectas celebrarunt. Sed & sacerdotes ipsi, hujus rei causâ inter se dissidebant. Et Aegyptii quidem cum Arabicis & Cypriis, Paulini tanquam injuriâ affecti vicem dolebant. Syri vero & Pakestini ac Phoenices, & ex Armeniis, Cappadocibus, Galatis ac Ponticis plerique, Flaviani partes fovebant. Verum Episcopus Romanus & reliqui Occidentalium partium sacerdotes, non mediocriter indignabantur. Et ad Paulinum quidem tanquam Episcopum Antiochiæ, consuetas scribebant Epistolas, quas synodicas appellant. Ad Flavianum vero nullas literas dabant. Quin & Diodorum Tarsi & Acacium Beroæ Episcopos qui illum ordinaverant, in crimen vocabant, & ab eorum communione abstinebant. Itaque ut his de rebus cognosceretur, tum ipsi, tum Imperator Gratianus, ad Orientales Episcopos scripserunt, eos in Occidentem convocantes.

Κεφ. ιβ΄.

ὅτι ἐκελευσθε Θεοδοσίῳ πάσας τὰς ἀρίστους ἐνοχῆσαι· καὶ πρὸς
ἐπιτολὴν καὶ σισινίῳ, τῶν ναυσιατῶν, τί εἰσὸν ἔχοντες· καὶ ὡς συνήθη
πάλιν ἠγορεύουσιν, μόνους τῶν τὸ ἴδιον δεξάμενος ὁ βασι-
λεὺς ἐπιστῆσαι τὴν ἑτέραν φρονεῖν τῶν
ἐκκλησιαστικῶν ἀπέλασσε.

CAP. XII.

Quomodo Theodosius omnium religionum sectas unire voluerit. Item de Agelio & Sisinio Novatianis: quid ab illis consilii datum sit. Et quomodo Synodo iterum congregata, solos Homousianos probaverit Imperator: eos vero qui aliter sentirent, Ecclesis ejecerit.

ΚΑὶ τὸ τῶν ἰσχυρόντων χρόνον, ἰσὺν δὲ τὸ καθόλου
ἐκκλησίας καὶ λαλαμεανόντων ἕδυν ἐν-
κλήσεις οἴκους, πλείστα πολλαχῆ τὴν ἰσχυρότητα

Eodem tempore cum Catholicis Ecclesias occuparent, multis in partibus Imperij Romani graves motus
Xxxx ij